

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania J. U. i K. U.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych
składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 marca 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz K. U. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 27 października 2020 r., III AUa (...), po rozpoznaniu apelacji odwołujących się J. U. i K. U., zmienił pkt I wyroku Sądu Okręgowego w G. z 13 lutego 2020 r., VII U (...), i ustalił, że K. U. nie ponosi odpowiedzialności za zaległości składowe określone decyzjami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 10 listopada 2017 r. oraz oddalił apelację J. U. od tegoż wyroku oddalającego jego odwołania od decyzji organu rentowego z dnia 10 listopada 2017 r. stwierdzających jego odpowiedzialność z tytułu pełnienia funkcji

członka zarządu spółki B. sp. z o. o. w T. za nieopłacone składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz P. i Fundusz G..

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego K. U.. Wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Co do przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, wskazać należy, iż skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21

maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący organ rentowy nie wykazał istnienia powołanej przesłanki przedsądu. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że współmałżonek odpowiadający za zaległość składkową małżonka nie może być utożsamiany z płatnikiem. Jego zobowiązanie wynika z długu małżonka - płatnika i ograniczone jest do odpowiedzialności z majątku wspólnego. Odpowiedzialność współmałżonka za zaległość składkową małżonka (podatnika) ograniczona jest do majątku wspólnego i tam, gdzie mowa jest w Ordynacji podatkowej o majątku podatnika dotyczy to wyłącznie jego majątku odrębnego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 stycznia 2006 r., II FSK 146/05, LEX nr 201455; wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2008 r., II CSK 130/08, LEX nr 465606; D. Krzyżanowski, Odpowiedzialność majątkiem wspólnym małżonków za przedmałżeńskie zobowiązania podatkowe oraz należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, *Palestra* 2012 nr 11-12, str. 68-77). Z kolei zobowiązania podatkowe wobec pozostającego w związku małżeńskim podatnika powstają w sposób określony w Ordynacji podatkowej, a zakres odpowiedzialności z tego tytułu w odniesieniu do majątku wspólnego co do zasady nie zależy od zachowania drugiego z małżonków i wynika z mocy prawa. Decydujące znaczenie ma pozostawanie w związku małżeńskim i istnienie majątkowej wspólności małżeńskiej (wyrok Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2016 r., II UK 364/16, LEX 2107097).

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane

w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 k.p.c.